

Nu er det jo ingenlunde saaledes, at vi fra vor Side absolut og under alle Omstændigheder vil modsætte os en Importregulering. Vi har selv i sin Tid været med til en begrænset Importregulering i et konkret Tilfælde, hvor det gjaldt om at imødegaa en Valutadumping, nemlig med Hensyn til Skotøj og Cigarer, som blot var en efter vor Mening unødigt brutal og vidtgaaende Form for Beskyttelse. Det var to nødstedte Erhverv, der stod overfor, hvad man kunde kalde en illoyal Konkurrence fra udenlandske Erhvervs Side, og som man altsaa vilde støtte gennem en saadan Regulering. Det var ikke vor Skyld, at dette Eksperiment saa hurtigt blev opgivet; den ærede Ordfører for Venstre havde sikkert større Skyld i det og gavnede ikke derved det Samarbejde, paa hvilket hans Ministerium hvilede. Men man bedes nu altsaa lægge Mærke til — jeg kommer tilbage til det senere —, at det, som var Importreguleringens egentlige Charme i det Øjeblik, var, at den kom til at virke som *Beskyttelse* for dansk Produktion og derigennem altsaa som en Forbedring af Handelsbalancen, saaledes at man ikke blev overvældet med fremmed Skotøj og fremmede Cigarer, og saaledes at vore Købesummer ikke gik til Udlandet i Stedet for til at opretholde dansk Arbejde.

Naar man imidlertid her staar overfor at skulle aabne Adgang til en mere almindelig Importregulering eller en Regulering, hvis der overhovedet skal være nogen rationel Mening i det, der dog skal strække sig over en Række Varer, kommer man til mere principielt at prøve Importreguleringens Væsen. Der kan man dog ikke være blind for for det første de Traktatvanskeligheder, der i saa Henseende viser sig — eller jeg vil hellere blot sige: de *handelspolitiske* Vanskeligheder, der viser sig. Man kan ikke handelspolitisk gøre Indsigelse imod, at et Land forhøjer sine *Toldsatser*, men de Lande, som eksporterer til Danmark, vil altid føle sig opskræmt ved en Importregulering og optaget af, hvorvidt de nu ogsaa ved en saadan Importregulering er blevet retfærdigt behandlet, og til Bedømmelse heraf kan der anlægges Synspunkter, som er i høj Grad stridende med den danske Importreguleringens Maal og Væsen. Vi saa jo ogsaa, at vi fik Vanskeligheder med Tsekoslovakiet, for øvrigt ogsaa med andre Stater, og det er allerede derfor, synes det mig, saa sin egen Sag at ville skride videre paa denne Bane. Jeg forsikrer det højtærede Ministerium om, at

det kan saamænd faa Vanskeligheder nok, det behøver ikke at gaa til Udlandet for at søge dem.

Dernæst kommer Spørgsmaalet om en saadan Importreguleringens Virkninger i *valutamæssig* Henseende, og der synes det skæbnesvangre mig at være dette, at en saadan Importregulering ikke vilde have nogen valutagavnlig Virkning. Det er for øvrigt noget, som gælder saa mange af de Foranstaltninger, som er foreslaet her i Landet, at de møder op under Flaget „Valutaforbedring“, og at de fra et eller andet Synspunkt kan have noget tiltalende ved sig, men at de ikke gavner Valutaen et Hak og derfor falder ind under det bekendte Synspunkt, som finder sit Udtryk i Pigen, der vilde kysse for Tandpine: „Det hjælper ikke noget, men det er dejligt.“ Hvis jeg skulde nævne en Nationaløkonom, som jeg kunde tænke mig overfor det nuværende socialdemokratiske Ministerium havde noget af Autoritetens Præg, var det for mig naturligt at nævne Lindberg, saa meget mere som han, tør jeg sige, var et fremragende Medlem af den Valutakonference, der har gjort saa dybt Indtryk paa den nuværende Statsminister. Det faldt i Hr. Lindbergs Lod under Valutakonferencen Gang paa Gang at give Nationalbankdirektør Dr. Ussing Kursus i elementær Nationaløkonomi, og dette gjorde han med forbausende Friskhed og Humør og, maa jeg sige, paa en Maade, som enhver af de øvrige tilstedeværende Nationaløkonomer maatte give ham fuldkommen Ret i. Han udviklede der, fuldstændig i Overensstemmelse med, hvad andre Nationaløkonomer af andre Farver, om jeg maa bruge det Udtryk, mener om Sagen, at Kronens indenlandske Købeevne, altsaa den danske Kronens Værdi, er en Brøk $\frac{v}{p}$, hvis Tæller, som han kalder for v , er Danmarks aarlige Vareproduktion, og hvis Nævner, p , er Danmarks samlede aarlige Pengeindtægt — man plejer at sige den cirkulerende Pengemængde, men det gør nu i Virkeligheden ikke stor Forskel, om man siger det ene eller det andet, almindelige Nationaløkonomer vilde foretrække at sige det sidste. Altsaa, Kronens Værdi er en Brøk, $\frac{v}{p}$, og skal man hæve Kronens Værdi, er det klart, at man enten maa formindske Nævneren p eller *forhøje* Tælleren v . Men hvad er det nu, der sker ved en Importregulering, for saa vidt denne holder sig til den Pinstrupske Liste? Det vil da helt omvendt gaa saaledes, at Varemængden i Landet *formindskes*, me-